

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"1921"

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím:

Egy nap felhői

Forrás:

Pesti Hírlap

Bp.
(Hely)

1921. 8. 19

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Közn. nyomt. XX. 22. 22. Egy nap felhői.

Reggeltől-estig. — A villamos szélhámosa. — A hivatalnok urak tizórai azsonnája. — Muzsika és kapupénz. — A kártévő székek.

Nem nagy idő egy nap, még a véges emberéletben sem. És mégis mennyi minden történik egyetlen nap alatt. Hány embert kap el a szerencse kereke, hány szerencsétlent roncsol össze a száguldó villamos, vagy autókerék, hányan térnek meg őseikhez csöndesen szenderegven el az Urban s hányan születnek örök boldogtalanságra? Ezt a nagy egységet, a földi dolgoknak ezt a megváltozhatatlan együttműködését természetesen nem láthatja közvetlenül az egyes ember, aki helyhez van kötve s ott is ugyanabban a szűk kis körben mozog az élete. Reggel elmegy a hivatalba, délután hazajön, lemegy valamelyik szomszéd kávéházba feketézni, este a ligetbe, talán Budára is eljut nyáron. De leginkább bizony csak a maga taposott utján jár csak nap-nap után. És mégis, ha érdeklí, figyeli a körülötte játszódó történéseket, a lüktető életet, sok mindent láthat huszonnégy óra alatt.

Tegnap elhatároztam, hogy följegyzek minden említésre méltó életregezt, ami körülöttem vagy velem történik. Ime, reggeltől estig, egy nap felhői.

A villamos perronján. Öreg anyóka szólítja meg a szomszédját, aki nyilván hivatalába siető szegény robotos.

— Instálom, messzi van még a keleti pályaudvar?

Néhányan elmosolyodnak. Mert hogy a villamos éppen ellenkező irányban a nyugati pályaudvar felé robog. A megszólított ember pedig csodálkozva mondja:

— Hiszen mi a nyugatihoz megyünk. Rossz kocsira ült fel, jó asszony.

Az asszony néz, csupa kérdés, szorongó kíváncsiság a tekintete.

— Hát majd itt a következő állomáson leszáll. Aztán a másik oldalon felül a kifelé haladó villamosra.

Az asszony sehogy sem akarja megérteni. A

villamoskocsi megáll, de az öreg néni nem iparkodik lefelé. Mikor a kalauz lecsöngeti a kocsit, megkérdik tőle:

— Hát miért nem szállt le, asszonyság? Az anyóka nem felel, csak a jegyét nézi. Végre kiböki:

— Utolsó pénzem vót ez a forint ötven. Gyalog meg nem tudok visszajutni. Nem bírják már ezek az öreg lábak.

Az utasok fölneszelnek. Sajnálják az öreg asszonyt, de azért senki sem siet átnyújtani neki a három koronát. Már épen a zsebembe akarok nyulni, mikor megszólal egy utas, aki az utolsó állomáson szállt a kocsira:

— Mutassa csak a jegyét, asszonyság!

Öreganyó átadja a jegyét, az utas átvizsgálja s mikor látja, hogy rendben van, átnyújt helyette három koronát. Az anyóka szépen megköszöni és a következő állomáson leszáll a villamosról.

Az utasok örülnek, hogy ilyen szép rendes vége lett a dolognak. Az asszonynak is megmaradt a villamospénze s nekik sem kellett szégyenkezniök, hogy nem segíthetnek rajta. Mert a kora reggeli utasok közül bizony csak kevésnek akad fölösleges három koronája.

Utána nézek az öregasszonynak. Látom, hogy nem iparkodik átjutni a másik oldalra. Épen csak arra várt, hogy elinduljon a villamosunk, aztán még egyszer hátranézett s úgy vélekedvén, hogy senki sem látja, egyenesen az egyik háznak veszi az utját és eltűnik a kapumélyedésben. Nem nézi a házzszámot, látszik, hogy odahaza van, ismeri a járást. Tehát csak komédiát játszott a villamoson, hogy ingyen legyen az utazás.

Milyen fontos lehet ennek a szegény öregasszonynak az a három korona, ha érdemesnek tartotta, hogy egész komédiát játszon érte végig a villamoson!

Egyik nagy bankban volt dolgom délelőtt, ahol régebben gyakran megfordultam. Éhes voltam és fölmentem a szobába, ahol a tizórait árulják. De most

üresek voltak a pultok. Érdeklődtem és azt a fölvilágosítást kaptam, hogy a büffés megszüntette az üzemet. Mert mióta megszűnt a nagy konjunktúra, nem vesznek és nem esznek tizórait a banktisztviselők. Legfőbb, ha hazulról hoznak egy darab kenyeret. A fizetésből ebédre is alig telik, nem hogy drága tizórait.

Ebéd után váratlan látogatót kaptam. A szabóm jött el új őszi szövetmintákkal. Mondtam neki, hogy nincsen pénzem ruhára.

— Sebaj, nagyságos ur, majd fizet, ha pénzesz — mondta a szabó és minden rábeszélő tehetségét igénybe vette, csak hogy ruhát rendeljek nála — hitelre.

Pillanatra azt hittem, visszajöttek a régi jó békeidők. De mikor az árak után kezdtem érdeklődni, egyszeriben elszállott az illuzióm. Am azért mégis sokat jelent, hogy már megint lehet ruhát csináltatni hitelbe. Ugy látszik, közeledünk a teljes konszolidációhoz.

Este a kávéház terraszán feketéztem. „Szimfonikus” zenekar játszik. A kerítés mellett sűrű tömeg áll és élvezzi a muzsikát.